

(1 Хронік, 28:11 – 29:28)

Спасителю наш, поблагослови нас на вивчення Твого Слова.
Амінь.

Дорогі друзі! В нашій сьогоднішній передачі ми продовжимо вивчення 28-го розділу Першої Книги хронік. Тут ми довідаємося, що Давид передає Соломону сам проект і всі креслення храму. Прочитаємо вірші з 11-го до 13-го:

"І Давид дав своєму синові Соломонові взори Господнього дому: притвору, і домів його, і скарбниць його, і горниць його, і кімнат його внутрішніх, і дому для ковчегу, і взір усього, що було в дусі його для подвір'я Господнього дому, і для всіх кімнат навколо, для скарбів Божого дому та для скарбів святині, і для відділів священників та Левитів, і для всякої праці служби Господнього дому, і для всяких речей для служби Господнього дому".

/1 Хр.28:11-13/

Як Мойсей одержав свого часу від Бога креслення скинії, так і Давид, а не Соломон, одержав креслення храму.

Було зроблено чимало макетів храму, і усі вони дуже вражають. Звичайно, усі вони не схожі на справжній храм. У новому районі Єрусалима, однак, є дорогий готель, що називається "Холі Ленд", тобто „свята земля". В цьому готелі є макет усього Єрусалима. Це не просто якийсь дешевий виріб, зроблений людиною, яка не дуже розбирається в тому, що робить. Цей макет був виготовлений після багаторічних історичних досліджень цієї місцевості. Я був уражений такою точною копією Єрусалима і навіть зробив кілька фотографій. Стверджують, що саме такий вигляд мав Єрусалим за часів Ірода. А часи Ірода – це часи Христа. Виходить, так виглядав Єрусалим у новозаповітні часи нашого Господа. Цей макет зовсім не схожий на всі макети, що я бачив колись. Мабуть, він найбільше відображає те, яким був Єрусалим дві тисячі років тому. Макет встановлений у великому саду за готелем. Масштаб його – один на п'ятдесят, тобто в двох сантиметрах – 1 метр. Походивши навколо цього макета, ви одержуєте уявлення про те, як насправді виглядав Єрусалим. Макет храму відрізняється простотою, і, мені здається, таким він і був. Однак подробиці, наведені в Біблії, свідчать, що в архітектурі того часу було чимало складностей.

Храм не такий простий, як скинія. Вражають не його архітектурні особливості і не розміри, а його краса і багатство. Хоча план храму Ірода був таким самим, як і план, що Бог дав Давиду, храм Ірода поступався перед храмом Давида в багатстві та розкоші. Ірод побудував храм, щоб радувати людину, а Давид використовував своє багатство для

будівництва храму, який повинен був прославляти Бога. Давид сказав Соломону: "Не заощаджуй і нічого не шкодуй. Я зібрав достатньо матеріалів, щоб зробити храм чудовим". Храм був багато прикрашений золотом, сріблом і дорогоцінним камінням.

Мені завжди здавалося, що будівля церкви повинна відповідати тому району, в якому розташовується ця церква. Мені неприємно бачити величезні собори, що стоять у бідних районах. У багатому ж районі багатий і розкішний храм буде доречним. Однак у центрі нашої уваги, звичайно ж, повинні знаходитися не будівлі, тому що храм Божий - це наші тіла.

Давид будував храм не для того, щоб Бог жив у ньому. Бог не живе в якомусь домі! Соломон у своїй молитві посвячення, а це 27-ий вірш 8-го розділу 1-ої Книги царів, сказав: "Ось небо та небо небес не обіймають Тебе, що ж тоді храм той, що я збудував?" Весь створений всесвіт не може вмістити Бога. Тоді як маленький будинок умістить Його? Храм - це місце, де великий Бог зустрічається з людиною. Храм будували, щоб славити і шанувати Бога. Сьогодні Бог не живе і не зустрічається з людьми в жодному з храмів, тому що, як сказано в Писанні, відтепер Він живе в людях Своїм Святим Духом.

Давид відміряє необхідну кількість золота і срібла, з яких будуть виготовлені предмети обстановки і різні речі, необхідні для служіння. Прочитаємо 14-й і 15-й вірші:

"І дав він золота вагою для золота, для всіх речей кожної служби; і срібла для всіх срібних речей вагою, для всіх речей кожної служби; і вагу для золотих свічників та золотих їхніх лампадок, вагою кожного свічника та лампадок його, і для срібних свічників, вагою для свічника та лампадок його, за роботою кожного свічника".

/1 Хр.28:14,15/

Головна думка тут полягає в тому, що ніяких обмежень на використання матеріалів не було. На храм пішло чимало скарбів царства Давидового. Не забувайте, що Давид робив усе це для прославлення Бога. Читаємо 19-й вірш:

"Усе це він зрозумів із письма з Господньої руки, що була над ним, усі роботи взору".

/1 Хр.28:19/

Чудовий вірш! Креслення храму були отримані від Бога, так само як і креслення скинії. Бог дав проект. Бог вибрав місце - тік евусеянина Орнана. Бог надихнув Давида на будівництво, хоча і не дозволив його проводити. 20-й вірш:

"І сказав Давид до сина свого Соломона: Будь сильний і будь відважний, і роби, не бійся та не лякайся, бо Господь Бог, Бог мій, з тобою, Він не покине тебе й не позоставить тебе аж до закінчення всієї праці роботи Господнього дому".

/1 Хр.28:20/

Давид жагуче бажає, щоб скоріше почалося будівництво храму, і він з усіх сил намагається передати свій ентузіазм Соломону, щоб той скоріше почав це будівництво. 21-й вірш:

"А оце черги священників та Левитів для всякої служби Божого дому. І будуть з тобою в усякій праці ревні люди, здібні на всяку службу, а начальники та весь народ, на всі накази твої".

/1 Хр.28:21/

Як бачимо, Давид підготував усіх - священників, робітників, начальників, левитів - і вони з нетерпінням чекають початку робіт. Соломону залишилося тільки віддавати накази і додержуватися того плану, що приготував для нього Давид.

Тепер давайте відкриємо 29-ий розділ і прочитаємо про те, як Давид звертається до народу. Тут наша увага переноситься з храму на царство, хоча до самої смерті Давид прагнув зробити центром свого царства храм.

Востаннє Давид звертається до свого народу. Згадайте, як старий Яків, умираючи, скликав усіх своїх синів. Також і Мойсей перед смертю звернувся до всіх дванадцяти колін Ізраїлю. І ось Давид, знаходячись уже на порозі вічності, звертається до свого народу. Читаємо 1-й вірш:

"І сказав цар Давид до всього збору: Син мій Соломон, що його одного Бог вибрав, ще молодий та тендітний, а ця праця велика, бо не для людини ця будова, а для Господа Бога".

/1 Хр.29:1/

Коли Давид говорить, що Соломон молодий та тендітний, він має на увазі, що той - пестунчик і що в нього немає досвіду. Старий Давид - справжній ветеран. Він - щедра і добра людина, але він може стати жорстоким і нещадним, якщо того вимагатимуть обставини. А Соломон - недосвідчений у життєвих справах новачок. Читаємо 2-й і 3-й вірші:

"А я всією своєю силою приготував для храму свого Бога золото на золоті речі, і срібло на срібні, і мідь на мідяні, і залізо на залізні, і дерево на дерев'яні, каміння шогамське та до оправ, каміння нофехське та кольорове, і всякий дорогий камінь та безліч мармурового каміння. І ще, через моє замилування до дому Бога мого, є в мене скарб власного золота та срібла, і його я віддав для дому свого Бога, понад усе, що я заготовив для святого храму".

/1 Хр.29:2,3/

Як чудово, коли в людини таке серце, як у Давида, і коли людина на перше місце у своєму житті ставить Бога! І ось ми довідуємося, що Давид віддає для храму також і свою власність. Читаємо далі, 5-й вірш:

"На кожну золоту річ та на кожну срібну, і на всяку працю рукою майстрів. І хто ще жертвує, щоб сьогодні наповнити

свою руку пожертвою для Господа?"

/1 Хр.29:5/

Давид дав приклад. Він нічого не пошкодував для храму. І тепер він закликає свій народ вчинити так само. 6-й вірш:

"І стали жертвувати начальники батьківських родів та начальники Ізраїлевих племен, і тисячники та сотники, і начальники праці для царя".

/1 Хр.29:6/

Народ жваво відгукнувся на заклик Давида. Читаємо 7-й і 8-й вірші:

"І дали вони на роботу Божого дому золота п'ять тисяч талантів та десять тисяч дарейків, і срібла десять тисяч талантів, і міді десять тисяч і вісім тисяч талантів, а заліза сто тисяч талантів. А в кого знайшлося при ньому дорогоцінне каміння, ті дали його до скарбниці Господнього дому, до руки Гершонівця Єхіїла".

/1 Хр.29:7,8/

Люди жертвують щедро і з радістю. Читаємо 9-й вірш:

"І радів народ за їхню жертву, бо вони жертвували Господеві з цілого серця, а також цар Давид радів великою радістю".

/1 Хр.29:9/

Давид захоплено дивиться, як його народ від усього серця жертвує свої багатства для храму.

Друзі мої, одного разу я побачив плакат, на якому було написано: "Жертвуйте до болю". Це гасло, можливо, і пасує світові, але воно не пасує Богові. Якщо вам боляче жертвувати, то не жертвуйте! Бог хоче, щоб ви жертвували тільки тоді, коли це приносить радість вашому серцю. Коли приносите жертви, робіть це з радістю і благоговінням, як сказав апостол Павло. Саме так робить зараз ізраїльський народ. Вони радіють і веселяться. Читаємо 10-й вірш:

"І поблагословив Давид Господа на очах усього збору. І сказав Давид: Благословенний Ти, Господи, Боже Ізраїля, нашого батька, від віку й аж до віку!"

/1 Хр.29:10/

Зверніть увагу, Давид називає Бога батьком народу Ізраїлю. У Старому Заповіті Бога не називають батьком окремої людини. Давид ніколи не називав Його своїм Батьком. А Бог називав Давида Своїм рабом. Це дуже цікаво. Закон Мойсея не робив людину дитиною Божою. Тільки віра в Ісуса Христа може зробити нас дітьми Бога. Давайте тепер прочитаємо про молитву подяки Давида. Почнемо з 11-го вірша:

"Твоя, Господи, могутність і сила, і велич, і вічність, і слава, і все на небесах та на землі! Твої, Господи, царства, і Ти піднесений над усім за Голову!"

/1 Хр.29:11/

Вам не здалися знайомими ці слова? Коли учні попросили Господа Ісуса Христа навчити їх молитися, Він дав їм зразок молитви, в якій чітко чути відголоски цієї молитви Давида: "Бо Твоє є царство, і сила, і слава навіки". Ці прості і короткі слова були у Давида в серці. Вони зосередили в собі устремління і надії людей, що жили протягом багатьох сторіч. Ця молитва Давида є однією з найбільших молитов усього Писання, тим більше Старого Заповіту. Вона - всеосяжна і чудова. Вона наповнена захопленням і подякою. Вона відкидає всі людські достоїнства і повідомляє, що людина повністю залежить від Бога. Ця молитва являє собою зразок упокорення, сповідання і самовідданості. Вона визнає, що все належить Богові. Давид визнає, що царство належить Богові. Саме цього вчить Своїх учнів Господь Ісус Христос.

У Писанні царство - це і вічне царство, і царство світське, минуше. Це і всесвітнє царство, і царство земне. Але врешті решт це небесне царство. Коли Бог створив Адама, Він дав йому у володіння землю. А що ж означає "царство"? Це правління Бога над землею. Таким чином, перед нами молитва про те, щоб земля знову скорилася перед Богом.

Я сподіваюся, ви розумієте, що сьогодні Бог землею не керує. Якби Він керував нами, то в нас не було би нещастя, сліз і воєн. Про таке царство ми повинні молитися. Воно може з'явитися тільки божественним шляхом, коли будуть виконуватися всі божественні призначення і вказівки. Людині не дано побудувати це царство на землі. Тільки Господь Ісус Христос може встановити його.

"Твоє є царство", - говорить Він Богові. Мені особисто здається, що молитва Господня, або, як її ще називають, "Отче наш", не призначена для публічного читання і її не варто включати в недільну службу. Вона гарна для особистого, таємного поклоніння. "Твоє є царство" повинен промовляти кожен віруючий. Давид з нетерпінням чекає, коли ж на землю прийде царство Боже, і це буде воістину чудовий день! Читаємо 14-й вірш:

"І хто бо я, і хто народ мій, що маємо силу так жертвувати, як це? Бо все це від Тебе, і з Твоєї руки дали ми Тобі".

/1 Хр.29:14/

Цікаво відзначити, що ви нічого не можете віддати Богові, тому що все це вже належить Йому. Але Бог може поблагословити вас, коли ви жертвуєте, і Він благословляє вас. Серед нас так багато бідних і нужденних, тому що ми не жертвуємо Богові. Бог може поблагословити нас тільки тоді, коли ми відкриваємо Йому наше серце. Читаємо 16-й вірш:

"Господи, Боже наш, уся ця безліч, яку ми наготовили на збудування Тобі храму для Ймення Твоєї святости, із Твоєї

руки вона, і все це Твоє!"

/1 Хр.29:16/

Ми усі повинні зрозуміти і прийняти це! Тепер давайте прочитаємо про те, як Соломон сідає на престол. Прославивши Бога і принісши Йому жертви, народ ставить Соломона царем. Читаємо 22-й і 23-й вірші:

"І вони їли й пили перед Господом того дня з великою радістю, і вдруге настановили Соломона, Давидового сина, і помазали його Господеві на володаря, а Садока на священика. І сів Соломон на Господньому троні за царя на місці свого батька Давида, і щастило йому, і його слухався весь Ізраїль".

/1 Хр.29:22,23/

Царство за Соломона не було розділено, і Соломон почав виконувати царські обов'язки ще за життя Давида. А далі ми читаємо про смерть Давида. Ось вірші з 26-го до 28-го:

"І Давид, син Єссеїв, царював над усім Ізраїлем. А дні, що він царював над Ізраїлем, були сорок літ: у Хевроні царював він сім років, а в Єрусалимі царював тридцять і три. І помер він у добрій сивині, ситий днями, багатством та славою, а замість нього зацарював син його Соломон".

/1 Хр.29:26-28/

Ось що записав Бог. Він хоче, щоб ви знали, як Він ставиться до Давида. Вам, можливо, Давид не подобається, однак він подобається Богові. Я радий, що Господь любив Давида і так обійшовся з ним, тому що Давид був дуже людяним. Це надихає мене. Я теж дуже людяний, і я переконався в тому, що й зі мною Бог чинитиме так само милосердно і справедливо, як з Давидом.

Господь праведний. Господь чудовий! Ми з вами не можемо побудувати Йому храм, але ми можемо надати Йому храм нашого тіла. Коли Він прийме мене, Він не дуже розбагатіє, проте я буду в Його повному розпорядженні. Яка ж це радість - належати Йому!

Я б дуже хотів цими своїми бесідами зацікавити і надихнути вас. Зацікавити і надихнути не грою в хокей або футбол, не тим, що оточує вас, і навіть не церковним служінням. Я хочу, щоб у вас з'явився інтерес до Господа Ісуса Христа, до Його особистості.

І я хочу, щоб ви дізналися про справжній сенс життя. У чому його зміст? Чому серед нашої молоді так багато самогубств? Чому серед молоді так багато хуліганів і бурлак, що блукають по всьому світу? Моє серце болить, тому що я розумію, що їхні батьки не впоралися зі своїм завданням. Школи не впоралися зі своїм завданням. Церква не впоралася зі своїм завданням.

А от Давид дає своєму синові гарне напутнє слово. Він

говорить: "У тебе шляхетна мета - побудувати храм Богові".

Дозвольте поділитися з вами тією думкою, про яку я дізнався, коли був ще зовсім молодю людиною. У катехізисі, який я вивчав, було таке запитання: "Яким є призначення людини?" І поруч стояла відповідь: "Призначення людини - славити Бога і безупинно радіти в Господі".

Тож давайте будемо славити Бога нашими думками, словами і ділами.

І якщо серед наших радіослухачів є ті, які ще не прийшли до Господа, Бог любить вас! І чекає на вас. Бог бажає, щоб усі люди були спасенні.

І на цій радісній ноті дозвольте мені закінчити нашу сьогоднішню бесіду. Ми прощаємося з вами. Усього вам найкращого. Нехай Господь рясно благословить усіх вас.